

การพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทยและความคิดสร้างสรรค์
ตามแนวคิดของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น

The Development of Thai Dramatic Arts Performance and Creative
Thinking Skills Based – on Davies’s Concept for Lower
Elementary School Students

ชนันธร หิรัญเชาว์¹

ดร.ธันยากร ช่วยทุกข์เพื่อน²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะนาฏศิลป์ไทย ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์ ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทย ตามแนวคิดของเดวิส แบบวัดทักษะนาฏศิลป์ไทย แบบวัดความคิดสร้างสรรค์ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทย ตามแนวคิดของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01
2. ทักษะความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทย ตามแนวคิดของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทย ตามแนวคิดของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทย ตามแนวคิดของเดวิส อยู่ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

¹ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

² ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

Abstract

The purposes of this research aimed 1) to compare before and after learning of Thai dramatic arts performance skills based on Davies's concept. 2) to compare creative thinking skill before and after learning based on Davies's concept. 3) to compare learning achievement before and after learning based on Davies's concept; and, 4) to study the student satisfaction towards in learning by based on Davies's concept. The samples were 30 students in lower elementary of Watnongkor Community School under Chonburi Provincial Administrative Organization in second semester of academic year 2018 by cluster random sampling. The research instruments consisted of Thai dramatic arts performance and creative thinking skill based on Davies's concept in learning plan, student achievement test, Thai dramatic arts performance skill test, creative thinking skill, and the student satisfaction towards in learning based on Davies's concept. The collected data were analyzed by means, standard deviation and t-test for dependent sample and one sample t-test.

The research findings were summarized as follows:

1. After the experiment, an experimental group had average score of learning Thai dramatic arts performance based on Davies's concept result high before the experimental at .01 level of significance.
2. After the experiment, an experimental group had average score of creative thinking skill before and after learning based on Davies's concept result higher than before the experimental at .01 level of significance.
3. After the experiment, an experimental group had average score of learning achievement before and after learning based on Davies's concept result higher than before the experimental at .01 level of significance.
4. After the experiment, an experimental group had average score of the student satisfaction towards in learning by based on Davies's concept result was high before the experimental at .01 level of significance.

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ศิลปะและดนตรีเป็นกิจกรรมที่สร้างสุนทรียภาพให้มนุษย์มาตั้งแต่สมัยโบราณศิลปวัฒนธรรมของชาติไทย โดยเฉพาะด้านนาฏศิลป์ไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาตั้งแต่เริ่มมีการสร้างชุมชนไทย และพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นรูปแบบที่สามารถระบุลักษณะการแสดงได้อย่างชัดเจนที่แสดงออกถึงสัญลักษณ์ประจำชาติตน และเป็นมรดกทางสังคมที่เกิดจากการสร้างสรรค์ มีการสืบทอดต่างๆ กันไปในบรรดาศิลปะที่แสดงถึงสัญลักษณ์ของชาติไทย “นาฏศิลป์ไทย” นับว่าเป็นศิลปะที่มีความเด่นชัดที่สุด นาฏศิลป์ไทย หรือศิลปะที่แสดงออกทางลีลาการเคลื่อนไหว ซึ่งเกิดจากการปรุงแต่งกิริยา

ท่าทางธรรมชาติของมนุษย์ โดยการนำกริยาท่าทางเหล่านั้นมาดัดแปลงให้อ่อนช้อยสวยงามวิจิตรพิสดารกว่าท่าธรรมดา มีความสอดคล้องกันกับเพลง ดนตรี และการขับร้อง มุ่งให้รำได้อย่างงดงามโดยอาศัยหลักสำคัญในความงามของศิลปะซึ่งเป็นการแสดงจากการใช้มือ แขน ขา เท้า ลำตัว ใบหน้า ศีรษะ มาบูรณาการด้วยกระบวนการท่ารำเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งเรียกว่า ท่ารำ ผู้ชมได้รับความบันเทิงเพลิดเพลินไปกับลีลาการเคลื่อนไหวที่งดงามและยังถือว่าเป็นภาษาหนึ่งที่จะอธิบายเรื่องราวใดๆ ได้ โดยวิธีการที่นุ่มนวลและแนบเนียน จนเป็นที่กล่าวกันว่า นาฏศิลป์ไทยนั้นเป็น”ภาษาสากล”สามารถเห็นด้วยตาเข้าใจทันทีทันใด (เรณู โกสินานนท์, 2544) ปัจจุบันการเรียนนาฏศิลป์ไทย และการปฏิบัติท่าทางนาฏศิลป์ไทย ไม่ได้รับความสนใจจากนักเรียน โดยเฉพาะความเข้าใจท่ารำของนาฏยศัพท์ ซึ่งส่งผลต่อการนำไปสู่การปฏิบัติท่ารำอย่างถูกต้องและสวยงาม ทำให้นักเรียนปฏิบัติท่ารำได้ไม่ดีพอ ผิดเพี้ยนกับอิทธิพลของวัฒนธรรมต่างชาติที่เผยแพร่เข้ามาอย่างรวดเร็ว จึงทำให้นักเรียนบางคนเลือกที่จะสนใจนาฏศิลป์ไทยน้อยลง เพราะได้รับวัฒนธรรมต่างชาติที่มีความสนุกสนานมีรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น เมื่อวิเคราะห์หลักสูตรการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา พบว่าเนื้อหาความรู้และเวลาในการเรียนการสอนค่อนข้างน้อย เพราะการเรียนกลุ่มสาระศิลปะ ประกอบด้วยวิชาทัศนศิลป์ ดนตรีและนาฏศิลป์ไทย พื้นฐานการเรียนสาระวิชาดังกล่าวต้องใช้เวลาในการฝึกปฏิบัติมากๆ เนื่องจากนักเรียนขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติทำให้ไม่สามารถปฏิบัติได้ดี รูปแบบการเรียนการสอนในวิชานาฏศิลป์ไทยนี้ ควรเป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่างๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการ ที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย ได้แก่ 1)รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวความคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies) มีหลักการสอนรูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก เนื่องจากการฝึกให้นักเรียนสามารถทำทักษะย่อยๆ เหล่านี้ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะสามารถพัฒนานักเรียนในด้านทักษะความคิดสร้างสรรค์และทักษะการปฏิบัติซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 ขั้นดูการสาธิต

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติทักษะย่อยๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นผสมผสาน

ขั้นที่ 4 ขั้นพัฒนา

ขั้นที่ 5 ขั้นสมบูรณ์

นักเรียนในยุคศตวรรษที่ 21 ต้องมีทักษะ โดยเฉพาะทักษะความคิดสร้างสรรค์คือ ความคิดสร้างสรรค์ในศตวรรษที่ 21 นั้นต้องจัดการเรียนการสอนด้วยการจัดกลุ่ม ระดมความคิด และร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานของนักเรียน ทำให้ผลงานการแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ที่ร่วมกันคิดของกลุ่มนักเรียนนั้นจะทำให้เกิดความคิดริเริ่ม แปลกใหม่ ยืดหยุ่น และกว้างไกลกว่าการคิดคนเดียว ซึ่งจะทำให้ผลงานมีคุณค่าและการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทยควรส่งเสริมทักษะทางด้านนาฏศิลป์ของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะปฏิบัติความคิดสร้างสรรค์ให้มีความเหมาะสมต่อกิจกรรมการเรียนรู้และจัด

กิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และประสบการณ์เดิมของนักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่าย สนใจเรียนแสวงหาความรู้และพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่มีอยู่แล้วให้เพิ่มขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจ การพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทยและความคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของเดวิดส์ สำหรับพัฒนาทักษะปฏิบัติอย่างละเอียดจากทักษะย่อยๆรวมเป็นทักษะใหญ่ เป็นแนวคิดที่ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นเข้าใจมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นแนวทางในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความคิดนี้ไปใช้ประกอบอาชีพได้ในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะนาฏศิลป์ไทย ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิดส์
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์ ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิดส์
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิดส์
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิดส์

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิดส์ มีทักษะนาฏศิลป์ไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิดส์ มีทักษะความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิดส์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
4. นักเรียนมีความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทยตามแนวคิดของเดวิดส์ อยู่ในระดับมาก

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ อ. ศรีราชา จ.ชลบุรี สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 รวม 13 ห้องเรียน จำนวน 450 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 30 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

ตัวแปรตาม คือ 1.ทักษะนาฏศิลป์ไทย 2.ทักษะความคิดสร้างสรรค์ 3.ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 4.ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เป็นเนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 โดยมีขอบเขตเนื้อหา ได้แก่ 1.ทักษะนาฏศิลป์ไทย

ระยะเวลาในการวิจัย ใช้เวลา 6 สัปดาห์ รวม 28 ชั่วโมง โดยทำการทดสอบก่อนเรียน 2 ชั่วโมง ดำเนินกิจกรรมเรียนรู้ 24 ชั่วโมง และ ทดสอบหลังเรียน 2 ชั่วโมง

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทย ตามแนวคิดของเดวีส์

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทย ตามแนวคิดของเดวีส์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้

2. เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ จากนั้นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ

3. นำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 6 แผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินความ สอดคล้องของแผนการสอน ด้วยค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.67- 1.00 ปรับปรุงตามคำแนะนำและนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบวัดทักษะนาฏศิลป์ไทย

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทย ด้านภาษาท่าทางนาฏศิลป์ ด้านนาฏยศัพท์ ด้านการตีบทและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดทักษะนาฏศิลป์ไทยทั้ง 3 ด้าน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูบริคแบบแยกส่วน (Analytic Rubric)

2. นำแบบวัดทักษะนาฏศิลป์ไทย ด้านภาษาท่าทางนาฏศิลป์ไทย จำนวน 6 ข้อ ด้านนาฏยศัพท์ จำนวน 6 ข้อ และด้านการตีบท จำนวน 6 ข้อ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ใช้การเลือกแบบเจาะจงประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านวิชานาฏศิลป์ไทย 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จากนั้นนำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่าผลการประเมินทุกรายการมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

3. นำคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการประเมินโดยครูวิชานาฏศิลป์ไทยทั้ง 2 ท่าน ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตรหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ของเพียร์สัน (Pearson) พบว่า แบบวัดทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ไทยด้านภาษาท่าทางนาฏศิลป์ไทย มีค่าความเชื่อมั่น 1.00

4. นำคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการประเมินโดยครูวิชานาฏศิลป์ไทยทั้ง 2 ท่าน ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตรหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ของเพียร์สัน (Pearson) พบว่า แบบวัดทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏยศัพท์ มีค่าความเชื่อมั่น 0.76

5. นำคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการประเมินโดยครูวิชานาฏศิลป์ไทยทั้ง 2 ท่าน ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตรหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ของเพียร์สัน (สมนึก กัททิษณี , 2551 , น.85) พบว่า แบบวัดทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ไทย ด้านการตีบท มีค่าความเชื่อมั่น 0.80 นำแบบวัดทักษะนาฏศิลป์ไทยที่มีคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไปทดลองใช้กับกลุ่ม

3. แบบวัดทักษะความคิดสร้างสรรค์

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบวัดทักษะความคิดสร้างสรรค์ การสร้างแบบวัดทักษะความคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของกิลฟอร์ด จำนวน 8 ข้อ โดยกำหนดประเด็นการประเมินเป็น 4 ด้าน คือ 1)คิดริเริ่ม 2)คิดคล่องแคล่ว 3)คิดยืดหยุ่น และ4)คิดละเอียดลออ พบว่า ผลการประเมินทุกรายการมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00 นำไปทดลองใช้ (Try - out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เคยเรียนวิชานาฏศิลป์ไทยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 30 คน

2. จากนั้นนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตรหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ของเพียร์สัน (Pearson)พบว่า การวัดทักษะความคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของเดวิสมีค่าความเชื่อมั่น 0.89 จากนั้น นำแบบวัดทักษะความคิดสร้างสรรค์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4.แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างข้อสอบแบบปรนัย ชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 24 ข้อ มีเกณฑ์การให้คะแนน คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิด หรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน

2. นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ จากนั้นนำผลการวัดและการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า มีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 จำนวน 16 ข้อ และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3. นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ไปทดลองใช้ (Try - out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ ที่เคยเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย

4. นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย มาวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยการหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ซึ่งกำหนดค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พบว่าแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.40-0.76 มีค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.62-0.95 ได้ข้อสอบที่ใช้ได้ ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR – 20 พบว่า แบบวัดมีค่าความเชื่อมั่น 0.88 ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 10 ข้อ

2. นำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ

3. นำแบบสอบถามความพึงพอใจ ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเพื่อประเมินความสอดคล้อง (IOC) พบว่า ผลการประเมิน 10 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00

4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา พบว่า แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น 0.80 และนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้และอธิบายวิธีการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ให้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้เกิดความเข้าใจในบทบาทและหน้าที่ของตนเอง

2. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) ด้วยแบบวัดทักษะนาฏศิลป์ แบบวัดทักษะความคิดสร้างสรรค์ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไทยกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เวลาใช้ 2 ชั่วโมง

3. ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทยตามแนวคิดของเดวีส์กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้ 24 ชั่วโมง

4. ทำการทดสอบหลังเรียน (Post - test) ด้วยแบบวัดทักษะนาฏศิลป์ แบบวัดทักษะความคิดสร้างสรรค์ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไทย และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เวลาดทดสอบ 2 ชั่วโมง

5. นำผลคะแนนที่ได้จากแบบวัดทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบคะแนนทักษะนาฏศิลป์ไทย ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทยตามแนวคิดของเดวีส์ โดยการทดสอบค่าที (t-test for Dependent sample)

2. เปรียบเทียบคะแนนทักษะความคิดสร้างสรรค์ ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทยตามแนวคิดของเดวีส์ โดยการทดสอบค่าที (t-test for Dependent sample)

3. เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยตามแนวคิดของเดวีส์ โดยการทดสอบค่าที (t-test for Dependent sample)

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชานาฏศิลป์ไทยตามแนวคิดของเดวีส์กับเกณฑ์ที่กำหนด โดยการทดสอบค่าที (One Sample t-test)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะนาฏศิลป์ไทย ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

ตารางที่ 4.2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะนาฏศิลป์ไทยด้านภาษาท่าทางนาฏศิลป์ไทย ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ΣD	ΣD^2	df	t	p
ก่อนเรียน	30	12	2.50	0.51	166	1080	29	12.84**	.00
หลังเรียน	30	12	8.03	2.43					

** p < .01

จากตารางที่ 4.2 พบว่า หลังจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ มีคะแนนทักษะนาฏศิลป์ไทยด้านภาษาท่าทางนาฏศิลป์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะนาฏศิลป์ไทย ด้านนาฏยศัพท์ ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ΣD	ΣD^2	df	t	p
ก่อนเรียน	30	12	2.33	0.48	256	65536	29	54.32**	.00
หลังเรียน	30	12	10.87	0.87					

** p < .01

จากตารางที่ 4.3 พบว่า หลังจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ มีคะแนนทักษะนาฏศิลป์ไทยด้านนาฏยศัพท์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะนาฏศิลป์ไทย ด้านการตีบท ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ΣD	ΣD^2	df	t	p
ก่อนเรียน	30	12	1.70	0.70	234	1922	29	23.38**	.00
หลังเรียน	30	12	9.50	2.07					

** p < .01

จากตารางที่ 4.4 พบว่าหลังนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ มีคะแนนทักษะนาฏศิลป์ไทย ด้านการตีบท หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.5 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะนาฏศิลป์ไทยทั้ง 3 ด้าน ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ΣD	ΣD^2	df	t	p
ก่อนเรียน	30	36	6.53	0.78	654	14626	29	33.21**	.00
หลังเรียน	30	36	28.33	4.00					

** p < .01

จากตารางที่ 4.5 พบว่า หลังจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ มีคะแนนทักษะนาฏศิลป์ไทยทั้ง 3 ด้าน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะความคิดสร้างสรรค์ ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

ตารางที่ 4.6 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะความคิดสร้างสรรค์ ก่อนและหลัง ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ΣD	ΣD^2	df	t	p
ก่อนเรียน	30	16	2.46	1.25	283	2789	29	25.46**	.00
หลังเรียน	30	16	11.90	2.30					

** p < .01

จากตารางที่ 4.6 พบว่า หลังจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ มีคะแนนทักษะความคิดสร้างสรรค์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลัง ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

ตารางที่ 4.7 ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลัง ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ΣD	ΣD^2	df	t	p
ก่อนเรียน	30	16	3.53	1.20	336	3842	29	37.21**	.00
หลังเรียน	30	16	14.73	1.26					

** p < .01

จากตารางที่ 4.7 พบว่า หลังจากนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ และทำการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4 โดยใช้การทดสอบค่าทางสถิติ (One Sample t-test)

องค์ประกอบของความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละด้าน	\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็น	คะแนนเกณฑ์	t	p
1. ด้านเนื้อหา	2.82	0.33	มาก	2.34	7.80**	.00
2. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	2.90	0.19	มาก	2.34	15.83**	.00
รวม	2.87	0.23	มาก	2.34	12.10**	.00

** p < .01

ตารางที่ 4.8 พบว่า ผลค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ อยู่ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปผลการวิจัย

1. ทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ อยู่ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

1. ทักษะทางนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลวิจัยเป็นตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีการเรียงลำดับเป็นขั้นตอน โดยการเรียนรู้จากง่ายไปหายากและการปฏิบัติทักษะย่อยๆ ซ้ำๆ เริ่มจากดูการสาธิตแล้วให้นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อยๆ ให้ได้ก่อน แล้วนำทักษะย่อยๆเหล่านั้น มาผสมผสานให้เกิดการพัฒนาเป็นทักษะที่สมบูรณ์อย่างชำนาญ ถูกต้อง คล่องแคล่ว และจะมีการประเมินทักษะอย่างชัดเจน จึงทำให้นักเรียนมีความเข้าใจทักษะนาฏศิลป์ไทยและเนื้อหาที่เรียนได้อย่างละเอียดเป็นอย่างดี จึงส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ไทยสูงขึ้น สอดคล้องกับ สุพรรณษา รักยินดีและณัฐรดี ผลผลาหาร (2557) กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติเป็นการพัฒนา

ความสามารถของนักเรียนให้เกิดความชำนาญในการปฏิบัติกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ซึ่งจะต้อง ฝึกบ่อยๆ ทำ ใหม่ๆ มีการทำซ้ำๆ อยู่เป็นประจำและทำอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ สอดคล้องกับ อภิชาติ อนุกุลเวช (2551,น. 64) กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติ คือ ความสามารถ ความชำนาญของกล้ามเนื้อที่กระทำออกมาอย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว รวดเร็ว และต้องอาศัยการฝึกหัดอย่างเหมาะสม จึงจะส่งผลให้นักเรียนเกิดความชำนาญในการ ปฏิบัติ สอดคล้องกับ ทิศนา แจมมณี(2547,น.308) กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติเป็นการสอนที่ให้นักเรียนสามารถ ทำตามขั้นตอนและให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะปฏิบัติ จนส่งผลทำให้นักเรียนเกิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติได้ เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย สุวิทย์ พรหมหมวก (2556,น.บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ผลการใช้รูปแบบ การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส(Davies) ที่มีต่อทักษะปฏิบัติการเล่นในท้องถิ่นและความ ภาควิชาในภูมิภาคปัญหาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ทักษะ ปฏิบัติการเล่นในท้องถิ่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะ ปฏิบัติของเดวิส(Davies) สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ทักษะความคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส สูง กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ เนื่องจา การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส มีกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์ ผ่าน กิจกรรมตามจินตนาการที่หลากหลาย พัฒนาทั้งสมองซีกซ้ายและซีกขวา เช่น ให้นักเรียนทำท่าเลียนแบบ สัตว์ตามจินตนาการของนักเรียน แสดงบทบาทสมมติตามจินตนาการและสร้างสรรค์ทำรำประกอบเพลง ตามจินตนาการของนักเรียน ครูจะคอยให้คำแนะนำมีการตั้งคำถามให้นักเรียนค้นคว้าหาคำตอบ เพื่อใ้ นักเรียนเกิดการคิดจินตนาการจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ หรือจากประสบการณ์เดิมที่เกิดขึ้นเองของนักเรียน ใ้ นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง และมีอิสระในการคิดสร้างสรรค์ ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการ ทางด้านทักษะความคิดสร้างสรรค์ที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ อารี พันธุ์มณี (2543,น.71) ที่กล่าวว่า ความคิด สร้างสรรค์ มีอยู่ในกิจกรรมการเคลื่อนไหว กิจกรรมด้านนาฏศิลป์ไทย การเลียนแบบ การร้องเพลง การแต่ง กาย การเต้น ทุกชนิดซึ่งทั้งหมดนี้มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับ ณัฐวรรณ ขนชัยภูมิ (2546,น.28) ที่กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน เป็นความสามารถของ กระบวนการทางสมองที่คิดได้หลายทิศทาง หลายแง่มุม คิดได้แปลกใหม่ตามจินตนาการหรือประสบการณ์ เดิมของนักเรียนที่มีอยู่ อันนำไปสู่การคิดและเชื่อมโยงผสมผสานให้เกิดสิ่งใหม่ และสอดคล้องกับ ดวงพร พิทักษ์วงศ์ (2546,น.10) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนนั้น สามารถพัฒนาได้ โดยการจั ดประสบการณ์ที่กระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงออกอย่างอิสระ สัมผัสสิ่งแปลกใหม่เพื่อสร้างผลงานที่ไม่ซ้ำแบบ ใครตามประสบการณ์เดิมและจินตนาการของนักเรียนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกษมณี ทุกหน้า (2555,น.บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติซิมพ์ชันเสริมด้วยเทคนิคระดม สมองต่อทักษะปฏิบัติงาน ผลงานความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาระงานประดิษฐ์ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะ

ปฏิบัติของซิมพ์สันเสริมด้วยเทคนิคระดมสมอง มีคะแนนผลงานความคิดสร้างสรรค์โดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 81.50

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ให้ความสำคัญเป็นลำดับขั้นตอนเกี่ยวกับทักษะปฏิบัติ ที่ทำให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหารายละเอียดของวิชานาฏศิลป์ไทยที่ประกอบไปด้วย ภาษาท่า นาฏยศัพท์ การตีบท และความคิดสร้างสรรค์ได้ดี จนส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในทักษะปฏิบัติที่ดี และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ ทิศนา แจมมณี (2545) กล่าวว่า การเรียนทักษะปฏิบัติเดวิส นั้น จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติ โดยการฝึกทักษะปฏิบัติย่อยๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้นักเรียนประสบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีและรวดเร็วยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ อารยา เลียงสกุล(2559) กล่าวว่า การเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะปฏิบัติ โดยฝึกให้นักเรียนลงมือปฏิบัติจริงตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่องและเน้นทักษะปฏิบัติของนักเรียนเป็นสำคัญ โดยการฝึกปฏิบัติทักษะหลายๆ ครั้งจนเกิดความชำนาญ จึงส่งผลทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นวัตมณ สุทธิศักดิ์ (2558, น.บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดฝึกที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง การใช้โปรแกรม Paint สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร้อยละ 66.73 และสอดคล้องกับทัศนีย์ สุอาราม (2560, น.บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่มีต่อทักษะกระบวนการทำงาน วิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส อยู่ในระดับมาก ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ตั้งไว้ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดสร้างสรรค์ด้วยตนเอง ตามจินตนาการอย่างอิสระและจากประสบการณ์เดิมที่มี จะมีการประเมินผลการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ทักษะความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนมากขึ้น และมีการจัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางความคิดสร้างสรรค์ ทำให้นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนานและชอบในการเรียนรู้เป็นอย่างดี จึงส่งผลให้นักเรียนมีความพอใจอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับแนวคิดของเชลลี่ และ เมนาร์ด ดับบริด (Shelly, Maynard W, 1971, p.9) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกเมื่อเกิดขึ้นแล้วทำให้เกิดความสุข สอดคล้องกับกัลยา ทองอ้วน (2552:34) กล่าวว่า ความพึงพอใจ คือความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติที่ดีของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติในเชิงบวก เป็นความรู้สึกชอบ และพอใจในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นวัตมณ สุทธิศักดิ์ (2558, น.บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดฝึกที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง การใช้

โปรแกรม Paint สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดฝึกที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติวิชาคอมพิวเตอร์ โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง การใช้โปรแกรม Paint มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ครูและผู้บริหารควรมีนโยบายในการสนับสนุนต่อการพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทยและความคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของเดวิส
2. ควรนำวิธีการและผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชา นาฏศิลป์ไทย ตามแนวคิดของเดวิส ไปประยุกต์ใช้กับวิชาอื่นๆ นอกเหนือจากวิชานาฏศิลป์ไทย เพื่อศึกษาประสิทธิผลของทักษะปฏิบัติในการเรียน

บรรณานุกรม

- กัลยา ทองอ้วน.(2552)การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ โครงงาน เรื่อง ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่3. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- เกษมณี พุกหน้า.(2555).ผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติขั้นเสริมด้วยเทคนิคระดมสมอง ต่อทักษะปฏิบัติงาน ผลงานความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาระงานประดิษฐ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5.มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- ณัฐวรรณ ขนชัยภูมิ.(2546).การเปรียบเทียบผลของการใช้กิจกรรมฝึกประสาทสัมผัสทั้งห้าในการวาดภาพ กับ การปั้นที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นอนุบาลศึกษาปีที่2.(วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัย).กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงพร พิทักษ์วงศ์.(2546).การสร้างชุดกิจกรรมศิลปะเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ สำหรับเด็กปฐมวัย. ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต.บัณฑิตวิทยาลัยบูรพา.
- ทิสนา แจมมณี.(2547).ศาสตร์การสอน.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์แห่งชาติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
_____.(2545 : 244- 245).ทฤษฎีหลักการแนวคิดของรูปแบบการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนีย์ สุอาราม .(2560,น.บทคัดย่อ).ผลการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนปฏิบัติของเดวิส ที่มีต่อ ทักษะกระบวนการทำงาน วิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- นวัตมน สุทธิศักดิ์.(2558).ผลการใช้ชุดฝึกที่ส่งเสริมทักษะปฏิบัติวิชาคอมพิวเตอร์ โดยใช้รูปแบบการฝึก ทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง การใช้โปรแกรม Paint สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. สถานศึกษาโรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก).

สุวิทย์ พรหมหมวก.(2556).ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส(Davies) ที่มีต่อทักษะ
ปฏิบัติการเล่นในท้องถิ่นและความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยทักษิณ.

สุชนษา รักยินดี และ ณัฐรดี ผลผลาหาร. (2557). ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการ เรียน การสอน
วิชาดนตรี (ศูนย์ดนตรี)(ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อารยา เลียงสกุล.(2559).การจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่อง งานประดิษฐ์ กลุ่ม
สาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาลบ้านย่าน
ยาว.จังหวัดพังงา.

อารี พันธุ์ณี.(2543). คิดอย่างสร้างสรรค์.(พิมพ์ครั้งที่6).กรุงเทพฯ:ลิฟแอนด์ลิฟเฟลส.

อภิชาติ อนุกุลเวช.(2551).การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนฝึกปฏิบัติทางเทคนิคบน เครือข่ายอินเทอร์เน็ต
สำหรับนักเรียนอาชีวศึกษา.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Shelly, Maynard Wolfe. (1964). *Human judgments and optimality*. : Wiley.